

Ἐρημία σκοτεινή,
σιωπῆς ἀγρίας φρίκη,
καὶ φωνάζει μιά φωνή:
θεῖα δίκη, θεῖα δίκη.

**Μεγάλη ταραχὴ
γὰρ τὴν υποδοχὴ.**

Φ.— Δὴν ἰλῶσανε τὰ χιόνα,
Περικλέτο, σ'ὰς θούνα,
καὶ μὰς ἔρχονται ἔκὰς
τοῦ Μαρτίου τὰ χελιδόνα
γὰρ νὰ κτίσουνε φωλιας
καὶ νὰ κάνουνε κουτσουλιας.

Τί γὰρ πρῆλλῃ καὶ πάλι,
δλ' ἢ φύσις ἀναθάλλει,
καὶ σημαίαν βλέπω Λαύρας
σ' ἡς ἀνοιξῆος τὰς αἰώρας.

Τοῦ Μαρτίου τὸ χελιδόνι
ξαναθάλλει τὸ Κορόδι,
ξαναθάλλει τὴν Ἑλῆρά.

Καὶ προτρέπει τὴν πατρίδα
νὰ πεινώσῃ τὴν ἀρίδα
καὶ ν' ἀφήσῃ τὴν δουλειά.

Πάλιν φλέγου, πάλιν σφρίγα
μὲ τὰ θούρια τοῦ Ρήγα
καὶ τῶν ἄλλων ποιητῶν.

Σημειτρον χαρῆς σημαίνει,
πανηγύρι μὰς προσμένει
καὶ παρατάξις στρατῶν.

Εἰς τὴν χώραν τῆς εὐκλείας
τῆς φιλάτης Ἰταλίας
Ρήγας ἔρχεται σεπτῆς.

Βίκτηρα τὸν ὀνομάζου,
κί' ὄλοι λόγους ἔτοιμάζου
διὰ ζώσης καὶ γραπτῶς.

Νέα δρῶσις τῶν ἐν τέλει,
στρατηγοὶ καὶ Κολωνοὶ
τῆς μεγάλης ἐποχῆς
ἔνω κάτω πᾶν ταχῆς.

Σημαίων παραγγελίας,
παραστάσις, συναυλίας,
διασκέψις, συλήτησι,
θυροὶ, διακοσμήσις.

Τρέχουσι ἀπ' ἰδῶ κί' ἐκεῖ
ἐμβριθεὶς μηχανικοὶ,
τὸν ἀφίνου, τ' ἄλλο πᾶνου,
τὸ χυλοῦ, τὸ ξαφρτεζάνου.

Ἐλεκτρίζονται καρδιαί,
ντράβαλα καὶ σ' τὸ Παλάτι,
τῶρ ἀνάβουσι κί' ἡ ποδίας
τοῦ Κουβέρνου, τοῦ Κορρηάτη.

Ἄθληται μοναδικοὶ
δάφνης κόθουσε κλαδιά
μ' ἰνθουσιασμῶν ἐκρήξις.

Καὶ σ' τὸ Στάδιον ἐκεῖ
σακατεύονται παιδιὰ
γὰρ νὰ κάνουνε ἐπιδείξις.

Ἐτοιμάζουσι τὸ καὶ τὸ,
καθερίζουσι τοὺς δρόμους,
σ' τὴν Ἀκρόπολι κυτῶ
φωτισμοὺς ποικιλοχρῶμους.

Σελαγίζουσι Παρθενῶνες,
ποῦ κί' ἄν μένουσι σκοτεινοί,
πλὴν ἐπάνω τῶν αἰῶνες
καταλαμβάνουσι φωτεινοί.

Βλέπει, ζῶφον κεχνηατοῦ,
ποῦ σὲ τρέφ' ἡ τέμπελιά;
εἶπα πάλι κἀτὶ νέον
γὰρ τὴν δόξα τὴν καλῆ.

Ἄλθῃς τὸν ἐκούτο μου τὸν θαυμάζω, βρὲ τσιφούτη...
ποῦ σ' τὸ διάβολο τῆς ἔβρισκω τὴν πρωτοτυπία τούτη.

Περικλέτο, κἀθο πάρε...
τί μοι κάνεις; ... κῶς αἴρε;
Μία μπέλλα Φορρεντίνα...
τί θὰ γίγῃ σ' τὴν Ἀθήνα.

Μὲς σ' τῆς Λαύρας μας τὴ Σχόλη
καὶ τὴν ταλετῆ, κολλήγα,
ἔτοιμάζονται καὶ Στόλοι
νὰ δεχθοῦν τὸν ξένο Ρήγα.

Οὐρανὸς καὶ γῆ γελᾷ
μ' ἕνα μήνυμα μεγάλο...
ὄλα πάλι τὰ καλὰ
ἦλθαν τὸν ἀπῶνο σ' ἔλλο.

Τέτοια δρῶσις ὄν τὴν εἶδα...
τί δουλειὰς, τί πράγματα! ...
κί' ἀπ' Ἀνάπλι καὶ Χαλκίδα
κουβαλοῦσι Σύντάγματα.

Φέρτε σ' τὰς ἰσοτεράνοους
τοὺς Δραχόνους, τοὺς Οὐλάνους,
φέρτε καὶ Καραμπιγέρους,
φέρτε κί' ἀπομάχους γέρου.

Ἄς παραταχθῇ στρατὸς
σφύων ἐξ ἄλλης καὶ ρώμης
γὰρ νὰ τὸν ἰδῇ κί' αὐτὸς,
ποῦ μὰς ἔρχετ' ἐκ τῆς Ρώμης.

Εἰς ὑποδοχῶν ἀγῶνας
ἴτε, σπεύσατε δροματοί,
τῶν Ρωμηῶν τὰς λεγόντας
νὰ κυκμάσουσι οἱ Ρωμαῖοι.

Μάρς και πάλι σ'αθή γραμμή...
πία δόξα και τιμή,
Βασιλέων έργοι,
φάσματα προγόνων, Λαίωρται,
φίστες, ρήτορες, παλαδρακις,
Έξω βγαίνου ιστορικοί,
όπου κάνουν φαρισαϊκές,
τους Ρωμους τους πατριώταις.

Και σ'αθή τόσαις ομαρτίαις
έλεψαν κλερτικοτάδες,
του Προδουπουργού της κότταις.

Κι'ό Προδουπουργός της κλαίει
και μονάχος τέτοιος λέει:
Μπήκαν κλέφταις σ'τό μαντρί
και τήν έπαθα χοντρή.

Ήσαν της κοτούλας μου,
της σουλακιδούλας μου,
της έπληρανε και πήνε
να της σφάζουν να της φάνε.

Δεν φοβήθηκαν την πάλα, τα σπυρόνια και της μπότταις,
μπήκανε σιγά σιγά
και μου κλέφταις της κότταις,
που κιναν τα φρίκα αυνά.

Τέτοια φοβερά κλοπή
κινεί άλλος μαν την πάλα,
να κι'ό Βίκτωρ τί θα πη
τέτοια συμφορά σαν μάθη.

Δεν μου φθάνου Λαίωμας τόσαις,
που μου βάζουσε θλιμεί,
τόρα γίνω και της κλωστταις,
που θα ποδίκιναν πουλά.

Νά με κλέφουν... τι ντροπή!
τό φουδ και δεν κρύφνε...
φαιτασθήτε τί θα'πη
για το κέλο κι'ό Τυτόν.

Μη μου λέτε χωρατάδες,
κι' από τό θυμό μου σκάνω,
και για τους κλερτικοτάδες,
γρήγορα Στρατό θα κάνω.

Έσο κυνηγι να τους στρώνου
στρατηγολ και στρατιώταις,
για να μάθουν να σουφρώνου
των Προδουπουργών της κότταις.

Άχ! ή κότταις μου που νάναι;
να χορταίνου; να παινέιν;
Ίσως εις τον λυτο θγάνου
και της κότταις μου γιαμά,
ίσως όμως να της κάνουν
και σ'τον φουρο καπάμα.

Άχ! ή κότταις μου που νάναι;
κι' αν λιανά της έχουν κάνει
σ'αθή άρρωστταις να τή φάνε
με γιατρούς οι κοτοπλάταις.

Κι' αν της φάγαν τα κωθονα,
πάν' άγωνόνταις να μείνου,
και μολόβα και κοτρώνα
σ'τα στομάχια των να γίνου.

Κι' έσαν κόκορα μεγάλο
μου τον έλεονα σκληρό,
που κι' έκείνος δίγως άλλο
θα γανθουσε μία φορά.

"Ολοι κλαίν τήν συμφορά μου
και γι'αυτὸν τὸν κόκορά μου
μ'έρωτουνε σ'τὴ Βουλὴ
κοκορόμαζοι πολλοί.

"Ἦταν κόκορας νυχάτος,
ντοφρος, νυχποδαράτος,
κι'έκορδωνετο χορτάτος
σὰν νὰ κυβερνοῦσε κράτος.

"Ὅταν'λιγοστεύ'ἡ στάνη
τοῦ κῆρ Κόντε τοῦ τσοπάνη,
τόση λύπη δὲν τὸν πιάνει
καὶ σκασιλας στενοχώρια,
δσο σήμερα ποῦ χάνει
κοτοπούλια καὶ κοκορίκια.

Τί τόνόρε μ'ἔφραει
σὰν μ'ἀφίουνε δίχως κότα;
δὲν ἀκούω σ'τὴν αὐλὴ
κακαρισμάτα σὰν πρῶτα.

Μήτε βλέπω κἀν αὐγὸ
δίκελο καὶ τρικωλο...
δὲν τὸ'πίστευα κι'ἐγὼ
τοῦτο-τὸ ρεντικωλο.

"Ὁ Τιτόνι, μὲν δενοῦτο,
μαὐ τὸν πῆραν τὸν νυχάτο,
τέτοιο ξαφνικὸ σὰν τοῦτο
κἀζὸ φαίνεται πεσοῦτο.
Τέτοιο κλέψιμο γιὰμὰ
εἶναι θρήνος ἐν Ρωμῆ.

Καλῶς ὤρισες, ἀμικο,
μὲς σ'τῆς συμφορᾶς τῆς τσοσᾶς
καὶ τοῦ Κόντε τὴν ζημιὰ.

Μουκλεσαν τὸν κοκορικο,
ποῦγε γύρω γύρω κλάσας
καὶ δὲν τούφραγε καμιμὰ.

Κι'ὅταν φίλος μ'ἀπαρηγγίαι καὶ σκληρὰ μὲ λησιμονῆ
δὲν θ'ἀκούω, πατριωτᾶι,
τὸν ἀλέκτορά μου τότε
τρὶς γι'αὐτὸ ν'ἀκαρανῆ.

Κότας μου, κοτοῦλας μου,
τ'ὀργᾶς μου, φυρούλας μου.
"Ὀχ! πουλάκι μ',
αὐγουλάκι μ',
κοκοράκι μ',
κοτετσάκι μ'.

Τέτοια λέει, βρὲ κωδῶνι,
κι'ὄλοι στίκουσι σκυθροῦσι,
καὶ προσμένει τὸν Τιτόνι
τὸν καμῖο του νὰ τοῦ πῆ.

Π.— Μὰ κι'ἐγὼ, βρὲ Φασουλῆ μου, πὸτ'έκει καὶ πὸτ'ἔδω
γὰ τῆς κότας θρηνηθῶ,
κι'ἀνακρίνω κι'ἐξετάζω
σοδαράς λωποδουσίαις
τῆς παρούσης ἐποχῆς.

Καὶ πηγαῖνω καὶ κυττάζω
τῆς πολλὰς ἐτοιμασίαις
τῆς λαμπρᾶς ὑποδοχῆς.

"Ἦνας παιὰν ἀπὸ παντοῦ χαριόβουτος ἔχει
κι'ὄλοι προτομᾶζονται γὰ τὴν ὑποδοχῆ,
κι'ἐγὼ καυχῶμαι πῶς κανεῖς
κωθὸς δὲν μένει κι'ἀδρανῆς.

Βίβα λοιπὸν Ἰτάλια,
Ρώμαις καὶ Κυρηναῖα.
Θὰ πάω καὶ τῆ φαμελιὰ
σὲ φιλικὸ μακαλόν
νὰ δῆ τὸν ἔξνο Βασιλεῖ,
νὰ δῆ καὶ τὸν Τιτόνι.

Καὶ κωφοδία θὰ παιχθῆ νομιζῶ σ'τὸ Παλάτι
μὲ πνεῦμα καὶ μ'ἀλάτι.
Μ'αὐτὰ κι'αὐτὰ τῶν Ἰταλῶν ὁ Ρήγας θ'ἀπόρησῃ
καὶ δὲν θὰ θέλῃ, Φασουλῆ, σ'τὴ Ρώμῃ νὰ γυρίσῃ.

Φ.— Ἐδῶ πέρα, ποῦ καθένας εὐτοχεῖ κλεφτοκοτᾶς,
ἐρχονται τρανοὶ Ρηγάδες καὶ βραβέουσι ἀθλητᾶς.
Μὴ καὶ σὺ τὴν τόσην ἀγίλην ξεπλωμένο ἀμαυροῖς,
κι'ἐν φλογίεσσαι Σαργίλι,
*στὸν Μαρτζάτικο τὸν ἦλιο,
εἰς τοὺς ἴσχιους τῶν προγόνων ἴσκιο πᾶγαινε νὰ ἔρῃς.

Π.— Τέτοιο κράτος πάντ'ἀκμάζει καὶ ποτὲ του δὲν γερνεῖ...
Φ.— Πλήν φυλάξου, Περικλέτο, κι'αὐτοκίνητο περνεῖ.

(Τὸ κυττῶν μὲ κρῖο τρόμο
καὶ πρὶν ποῦν ἀκόμη κι'ἄλλα
δίνουν μὲ καὶ πέρνουν δρόμο,
καὶ κτυποῦν ἀπ'τὴν τραγάλα
τὰ ποδάρια τῶν σ'τὸν ὄμο).

Καὶ κληροδοῦσε σουλιᾶς,
μ'ἄλλουσι λόγουσι ἀγγελαῖς.

"Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν, ποῦ πρόδοσι σημαίνει,
γενναῖα, ρηξικέλευθος, καὶ κομοτακουσιμῆτι,
ἐσχάτως συνεπλήρωσαν εἰκοσι χρόνον βίον,
διὸ καὶ πρέπει πάγχρυσον εἰς τὴν Παρρὴν βραβεῖον.

"Ἐκθεσίς σ'τὸν Παρισίαν φωτογραφικῶν εἰκότων
τοῦ κλεινοῦ Μποσσονᾶ, ποῦναι θαῦμα σὺν αἰῶνων.
Κάθε τόπος μας σημαῖων εἰς εἰκῆνας ἀνακτῆ,
προσεχῶς θὰ κάμῃ λόγον κι'ὁ σπουδαῖος Σουαζιῦ.

Τὰ νευράσπαστα τοῦ Μούτσου, τὰ περισπᾶμα, τὰ νέα,
δρόμος Ὀφθαλμιατρίου κι'αἰών ἀριθμὸς ἐνέα.